

Nyanserad manskörssång

Musik

Vårkonsert med manskören Laulu-Jaakot i Runebergssalen 11 april. Dirigent Raakel Solvin, solister Antero Kujanen, Sakari Ylisaari.

Kören Laulu-Jaakot är känd för att hålla hög klass på sina konserter. Så var fallet också denna gång, kören försvarade med heder manskörstraditionen i nejden. Ändå fanns det något i konserten som inte åtminstone hos mig fick fram den riktigt spontana entusiasmen över det hörda.

Kören är uppenbart inne i en brytningsperiod vad beträffar sångstil. Från den tidigare kraftfulla men ytterst väl behärskade stilen tycks kören och dirigenten Raakel Solvin nu utarbeta en mer dämpad och på känsliga nyanser baserad sångstil. En utveckling som knappast kan beklagas, tvärtom, därur finns stora musikaliska skatter att hämta. Kanhända var det bara att kören inte var riktigt färdig med stiländringen ännu, som gjorde att konserten lämnade ett något kluvet intryck efter sig.

Den dämpade sångstilen är erkänt svår, och legatobågarna

måste sitta verkligt bra för att helheten skall bli njutbar. Nu var det som om den lineära sången på något sätt gått av, bågarna hölls inte riktigt ihop och växte inte till riktigt hisnande skönsång under vilken knapp en andhämtning hörs i varken publik eller på scen. Detta gjorde att sången mer fick karaktär av vackra stänk här och där. Kanske på grund av tidigare sångidiom, som ju brukar tränga ändå in i benmärken, fick sången också litet stötvisa drag när sångarna antagligen hade velat klämma i litet hårdare. De sånger där manskören fick visa sin imponerande volym, fungerade den enligt beprövat mönster och erkänd kvalitet. Kören kände sig mycket hemma i t.ex. Gustav Ernesaks Hakkame mehed minema. Exempel på vacker musik där legatona inte växte ut till riktigt stora linjer var Armas Järnefelts Sirkka och Schuberts Die Nacht. En viss försiktighet låg över framförandet av Alo Ritsings Santa Maria, ett av körens bravurnummer. Hugo Alfvéns Kevätpolkka fick tas av, troligen på grund av bristande tongivning. I några sånger sjönk tonläget, annars var renheten av god

kvalitet. Slutet gott allting gott, kören sjöng en förnämlig Tuonne taakse metsämaan (med svaj endast på det sista ackordet) och ett alldeles utmärkt extranummer.

Ett trevligt inslag var Tukki-laissarja, som hade karaktär av sånglustspel; man fick nästan känslor av gammal sommarteater eller äldre inhemsk film (i en visst positiv nostalgisk mening) vid åtnjutandet av anrättningen. Som solister framträdde skönsjungande Sakari Ylisaari och den genremedvetna Antero Kujanen; bägges stilar gick på olika sätt bra in i helheten. Aarre Polso ackompanjerade på dragspel och som berättare fungerade Matti Aro. Av någon anledning sjöng kören också bättre efter denna teaterinfluerade kavalkad, kanske släpptes en del av spänningarna.

Ytterligare ett show-inslag var Olli Kääpäs och Hannu Heikkiläs framförande av Beatles-låten Help, till eget akustiskt gitarrackompanjemang. Så visst hände det saker på Laulu-Jaakots vårkonsert, som i det stora hela var ett trivsamt evenemang.

RALF HOIKKANEN